

[Wissing.]

over 1.700 mill. kr. alene til udbygning inden for de højere og videregående uddannelser. Det er i hvert fald ikke i overensstemmelse med, hvad der er behov for, og uoverensstemmelsen bliver endnu større, hvis man også vil tage med i overvejelserne, hvad samfundet har råd til.

Her er kendsgerningen imidlertid, at det danske samfund faktisk ikke har råd til at opretholde den levestandard, som vi er kommet op på. Det lader sig kun gøre, fordi vi hos andre endnu kan låne penge til vores overforbrug, og det gælder også med hensyn til overforbruget af midler til offentlige formål.

Fra fremskridtspartiets side har vi gang på gang påpeget dette, og det gælder også, hvor det drejer sig om at nedsætte statens alt for store investeringer til universiteter og højere læreanstalter. Til den finanslov, der blev vedtaget i sidste måned, havde fremskridtspartiet stillet ændringsforslag, der betød nedskæring af disse investeringer på 270 mill. kr. af de 467 mill. kr., der i indeværende finansår er afsat til udbygning af de højere læreanstalter. Et flertal her i tinget ville som bekendt ikke acceptere vores ændringsforslag på de nævnte punkter.

Disse forhold taget i betragtning kunne man måske forvente, at vi nu fra fremskridtspartiets side ville omfatte det initiativ, som forslaget er udtryk for, med positiv interesse, og det er heller ikke helt forkert. Men når vi har udtrykt en vis sympati for forslaget, så må vi med det samme tilføje, at vi ikke finder, at det på afgørende måde vil kunne ændre udviklingen i den retning, som det sigter imod. Dertil er det for vagt formuleret.

»Regeringen opfordres til at lade byggeplanerne i undervisningssektoren underkaste en fornyet behovsvurdering«, sådan står der. Hvor velment det end er, så får regeringen sikkert mange opfordringer, som den har mere eller mindre lyst til at tage sig af, og der kan også være mange forskellige årsager til, at man ikke får gjort noget ved en del af de opfordringer, som man modtager mellem år og dag. Derfor skal regeringen ikke opfordres. Den skal pålægges, ikke at undersøge om der kan spares, men simpelt hen at finde besparelser af en bestemt størrelsesorden i de højere uddannelsers anlægsbudgetter.

Fra fremskridtspartiets side kan vi heller ikke gå med til, at den del af besparelserne, der kunne opnås uden videre, skal overføres til

andre dele af uddannelsessektoren, således som det er antydnet i forslagets bemærkninger. Vi er overvejende positivt indstillet i retning af at udbygge nogle af de kortere uddannelser på områder, hvor der er udsigt til en bedre beskæftigelse, men fra nogle af de forslag til uddannelseslove, som for tiden er til behandling i undervisningsudvalget, ved vi, at der også her hurtigt vil kunne påvises et umætteligt behov.

I den situation, som vort samfund for øjeblikket befinder sig i, har vi pligt til at være yderst tilbageholdende med hensyn til at skabe nye udgifter. Vi håber derfor, at forslagsstillerne vil være indstillet på, at det vigtigste i denne sag må være mærkbare besparelser på de alt for store offentlige investeringer. Hvis dette er tilfældet, så vil vi fra fremskridtspartiets side fortsat være med til at behandle forslaget med velvilje.

Gerda Møller (KF):

Jeg skal ikke bruge mange ord på denne sag – jeg tænker på hele den debat om Roskilde universitetscenter, vi skal have bagefter.

Vi kan da ikke andet end være positive over for forslaget. Vi har jo allerede gennem vor stilling her i folketinget sørget for, at Roskilde universitetscenter ikke blev udbygget mere end det er. Vi har ved behandling af Panuminstituttet givet udtryk for, at vi kun ønsker 3 afsnit eller højst 4, og ikke som af ministeren ønsket 5 afsnit, og vi har på finansloven stillet forslag om besparelser både på anlægs- og på driftsudgifterne. Vi har samme synspunkt som venstre, nemlig at når man laver adgangsbe-grænsning, og når man skal spare, så kan det ikke nytte noget, at man bliver ved med at bruge penge, først og fremmest til de højere uddannelser.

Så er der en ting, der generer mig vældigt, og det var i forbindelse med Panuminstituttet. Nok vil ministeren sløjfe en enkelt etape, men til gengæld vil ministeren jo bruge penge til at sætte nye eksperimenter i gang. Vi tror altså ikke på disse mammutinstitutioner og hele den integrationstanke, som ministeren går ind for på alle områder. Vi mener faktisk, at den enkelte uddannelse er bedst tjent med at hvile i sig selv, være selvstændig. Det behøver ikke at betyde, at man båsés; der kan udmærket godt laves uddannelser, som letter studieskift, og hvor man kan få godskrevet tidligere aflagte prøver.